

Tijd voor een ijsje

Teutoonse wouden, daar moest Lynn aan denken. Dit is een Teutoons woud.

- Is dit nou een Teutoons woud? vroeg ze aan Renee.

Renee hing onderuit gezakt in haar stoel, haar handen laag op het stuur, de cruise control aan. Ze keek even opzij naar Lynn.

- Nee, zei ze, maar ik begrijp wat je bedoelt.

De verwarming was ingeschakeld, want het was koud en mistig. Ze reden door een bos dat een oerbos zou kunnen zijn. Het was in ieder geval een natuurgebied, volgens de kaart.

- Wat ik nou zo vreemd vind, zei Lynn, is dat dit natuurgebied vrijwel meteen over de grens begint. In Nederland liggen hoofdzakelijk akkers en hier is het ineens een oerbos. Dat is toch raar?

- Niet echt, zei Renee. Duitsland is veel groter dan Nederland. Wij hebben elke vierkante meter nodig.

- Je wilt zeggen dat aan de Nederlandse kant ook een stuk van het bos lag, maar dat we er landbouwgebied van gemaakt hebben?

- Zoiets.

- Wat jammer. Alhoewel... we kunnen niet zonder een kruimig aardappeltje. Het ziet er hier wel ongenaakbaar uit, zeg.

Zwijgend namen ze het landschap in zich op. De mist en de dichte begroeiing maakten het bos tot een donkere, dreigende omgeving. Het was alsof ze ingesloten werden door oude bomen, die tot aan de berm van de smalle tweebaansweg stonden.

- Je zal daar nou in je eentje rondlopen, zei Lynn. Daar word je echt niet vrolijk van.

- En toch heeft de mens ooit door dergelijke wouden moeten trekken, dagen aan een stuk.

- Met achter elke struik een rover, zei Lynn.

- Dat weet ik niet. We zijn hier niet in het oude Brabant. Daar was het toch zo onveilig?

Lynn reageerde niet. Renee ging rechtop zitten, keek nieuwsgierig naar het gezicht van haar vriendin en vroeg:

- Knijp je 'm?

- Huh? Nee, ik zit ergens aan te denken.

- Aan wat?

- Nou... aan het liggen in bed.

Renee keek voor zich uit en zei:

- Ik snap 'm niet.

- Zal ik het uitleggen? vroeg Lynn.

- Ik kan ook de radio aanzetten. Natuurlijk moet je het me uitleggen.

- Oké... Ik vond het als kind leuk om te fantaseren, terwijl ik in mijn bedje lag, dat ik buiten in een vreemde omgeving moest overnachten, helemaal alleen. Ik ging dan half onder de dekens liggen, zodat ik het voor een deel koud had en voor een deel warm. Dan was het net alsof ik in de open lucht sliep. Dat vond ik zalig.

Renee maakte een gebaar, alsof ze wilde zeggen dat ze dit volkomen normaal vond.

- Later, vervolgde Lynn, toen ik ouder was, heb ik me wel afgevraagd waarom ik dat als kind deed. Ik denk dat ik een gevoel van verlatenheid wilde oproepen, alsof ik alleen op de wereld was.

- Waarom liep je dan niet weg? vroeg Renee. Er lopen zoveel kinderen weg, al is het maar voor een middag. Ik heb dat ook eens gedaan. Mijn rugzakje gepakt, koekjes mee en een veldfles. Een paar kilometer van het ouderlijk huis heb ik me in een parkje verstopt. Maar ik kneep 'm een beetje, dus na een uurtje of twee liep ik weer terug. Langzaam, om het te rekken. Als je wegloopt, moet je niet te snel thuiskomen, dat had ik als kind wel door.

- Waren je ouders niet geschrokken?

- Ze hadden me niet eens gemist. Toen ik weer naar huis ging, zwaar onder de indruk van mijn avontuur, en ik aan de keukendeur verscheen met de onsterfelijke woorden: Nou, daar ben ik dan, dacht mijn moeder dat ik een boodschap had gedaan voor mijn vader. In de buurt werd gebouwd en mijn vader, die architect was, moest tekeningen aanleveren.

- Wat een blamage, zei Lynn.
- Ik was dan ook heel erg kwaad. Maar we aten die dag ijs. Mijn moeder maakte zelf ijs en dat kon ze heel goed. Toen ik boos langs haar heen stampte om naar mijn kamertje te gaan, zag ik een rij schaaltes, die ze net in de vriezer wilde zetten. Ik heb wel even op mijn kamer gezeten, maar wat ik van plan was, voor altijd zwijgen en nooit meer eten, vond ik bij nader inzien toch niet zo'n goed idee. Lynn glimlachte. Ze zag het tafereel zo voor zich. Een kleine Renee, de boosheid, haar gretige blik en het tevreden snoetje, terwijl ze met een lepel in haar ijsje zat te graven.
- Het was thuis best knus en ik had geen reden om weg te lopen. Bovendien zou ik mijn ouders, vooral mijn vader, geen dag kunnen missen. Maar kinderen doen dat soms, fantaseren dat hun ouders er niet meer zijn. Misschien maakt het deel uit van een normale ontwikkeling. Je moet je immers losmaken van je ouders.
- Inderdaad, zei Lynn.
- Maar goed, zei Renee, we hadden het over jou. Jij wilde je dus verlaten voelen?
- Ja, maar ik had geen zin in ontberingen. Zoals je al zei, ik had weg kunnen lopen. Ik had ook kunnen gaan kamperen. In mijn jeugd was de padvinderij nogal populair.
- Echter...
- Echter, ik was gehecht aan de comfortabele wijze waarop ik door het leven struikelde. Een gezellige thuis had ik niet, het was er zeker niet zo knus als bij jullie, maar er was wel genoeg te eten en te drinken, en als het nodig was, ging de kachel aan. Dat gooi je niet weg, vond ik als wijsneus.
- Je moet een raar kind zijn geweest, zei Renee.
- Gelukkig is het later allemaal nog goed gekomen. Eigenlijk was ik vaak genoeg alleen, besef ik nu, meer dan goed was voor een kind. Waarschijnlijk heeft het contrast een grote rol gespeeld.
- Wat voor contrast?
- Nou ja, het koud hebben, maar ook warm. In je eigen kamertje liggen, veilig binnen, maar fantaseren dat je buiten bent, in een gevaarlijke omgeving.
- Daar kan ik me wel iets bij voorstellen, zei Renee. Zo vind ik het prettig om in een koude kamer in mijn bed te stappen, tussen de koude lakens, en dan even te rillen. Je weet dat het zo warm wordt.
- Dat lijkt er een beetje op. Maar weet je, ik heb eens een droom gehad waarin ik een ravijn moest oversteken, over een hangbrug, en aan de andere kant lag een griezelig landschap. Ik was al op de brug, achter mij stond het vol met mensen, maar aan de overkant was het stil. Niemand wilde daar wonen. Ik werd verbannen naar die plek, maar het rare was, dat ik mij verheugde op de verlatenheid die mij te wachten stond, op de eenzaamheid. Ik zou nooit meer een mens ontmoeten.
- Droomde je dat als kind?
- Nee, toen was ik al volwassen.
- Je zei het al. Gelukkig is het later allemaal nog goed gekomen.
- Ja, grinnikte Lynn, normaal ben ik niet.
- Maar wat is het verband met dat bos hier? Fantaseerde je, dat je in een oerbos overnachtte?
- Lynn keek een tijdje opzij, naar de bomen en de donkere schaduwen, naar het ondoordringbare laaghout, de rottende stammen op de grond.
- Als je daar loopt, is het net alsof je alleen op de wereld bent. Ik vroeg me af wat voor een gevoel het zou geven, als ik werkelijk een keer in m'n eentje door zo'n gebied zou trekken.
- Maar wel, vroeg Renee, met de auto binnen handbereik?
- Dat hoeft niet. We zouden bijvoorbeeld af kunnen spreken dat je me over een uur of twee op komt halen.
- Punt één, zei Renee op ferme toon, als jij denkt dat ik mijn beste vriendin achterlaat in een immens groot oerbos, in de kou en in de mist, terwijl het al begint te schemeren, dan vergis je je toch.
- Och, ik weet waar ongeveer de grens is. Anders vind ik deze weg wel terug.
- Punt twee, en dat is nog het meest zwaarwegende punt, ik kan hier niet stoppen.
- Kun jij niet stoppen? zei Lynn. Als je maar voldoende remt, dan stop je toch?
- Je hebt blijkbaar het bord niet gezien. Het is hier verboden! Verboden om te stoppen en het bos in te gaan. Dit is een beschermd gebied. Je mag de diertjes niet zenuwachtig maken. Dat lijkt me trouwens een goed idee, de dieren met rust laten. Er zullen hier veel everzwijnen rondlopen en de mannetjes

worden nogal groot. Als ze jou zien, zijn ze bovendien ook nog chagrijnig en dus gevaarlijk.

- Wat jammer, zei Lynn.

- Helemaal niet. Je gaat vanavond maar weer half onder de dekens liggen. Dat lijkt me voor jou spannend genoeg.

- Ja, maar dat is vanavond. Ik had er nu eigenlijk wel zin in.

- Ook goed, zei Renee. Daar weet ik wel iets op. Ik zet de verwarming eerst wat hoger... En dan nu... Geniet er maar van.

Renee drukte op een knop en het raampje aan de passagierskant schoof langzaam omlaag.

Het zag er een beetje vreemd uit, maar Lynn vond dat niet belangrijk, de indruk die zij op anderen maakte. Wat voor haar telde, was de koude wind in haar gezicht, de vreemde geuren van het woud en de warmte in de auto, waardoor ze zich, met gesloten ogen en wapperende haren, weer kind voelde. Een kriebelende huivering trok door haar lijf, net als vroeger.

Ondertussen staaarde Renee met gemengde gevoelens naar het zwarte asfalt voor haar. Ze gunde Lynn haar pleziertje van harte, maar de gedachte trof haar wel, dat zijzelf niet op herhaling kon. Zij kon niet meer van thuis weglopen en als ze zich eenzaam voelde aan de keukendeur verschijnen en zeggen: Nou, daar ben ik dan. Het ouderlijk huis was verkocht en haar moeder zat in een flatje op vijf hoog. Haar vader, die lieve schat, was al jaren dood.

Ze tikte Lynn op haar rug. Die keek de auto in.

- Wat is er?

- Als we dadelijk het bos uit zijn, stoppen we bij het eerstvolgende benzinestation.

- Moet je tanken?

- Nee, zei Renee. Ik wil een ijsje.